

μέ τον γιατρό...

— Και πώς; τον ρώτησα.

— Ά είνε άπειλασία! μου άπανταίε, αυτός δέν είνε στά καλά του. Νά! τώρα καθός περνούσα από την πλατεία του ξενοδοχείου τόν είδα νύχτητος άγριμένους ζατ' επάνω μου και μ' ου ζητεί έξηγήσεις, γιατί πείραξα λέει «επανειλημμένως» την «αροαθνοιστικήα του». Έγώ έπειδή τόν έβρα, όπως όλοι μας, για μισό-τρολλό, στην άσχη δέν τούδωσα καμιά σημασία παρα έκανα να φύγω, αλλά εκείνος επέμεινε και καθός με είδε να φεύγω, ώρμησε επάνω και με γύρισε πάλι, άρπάζοντάς με γερά από τόν μαντίο μου.

— Σάς είπα, κύριε, να έξηγηθήτε, μου φώναζε.

— Σάς παρακαλώ, άφήστε με, τού λέω τότε... άφήστε με. Δέν έχω καμιά ζουφέντα μαζί σας. Ρωτήστε καλύτερα να μάθετε ποιός είμαι.

— Σάς έβρα πολύ καλά, μου λέει με τόν ίδιο άγριέμένο ύφρα. Είνε περικόττό να ρωτήσω ποιός είσθε. Σάς προειδοποίη όμως πως άν έξακολουθήσετε να πειράζετε άκόμα τη δεσποινίδα, δέν θάχετε καλά αποτελέσματα μαζί μου...

Τις τελευταίες αυτές λέξεις τις έπρόφερε βιάζοντας από τά μάτια του πείραγες λάμψεις που μ' έκαναν να τρομάξω και να φύγω άφρονος από κοντά του, σχηματίσας όριστικά πιά την λιποθήκη, πως ό άνθρωπος αυτός είνε για τόν φρενοκομείο.

Πολύ καλά έκανες τού άληγητ' και μάλιστα έγω θά σου συστήσω και κάτι περισσότερο' ούτε σήμερα ούτε αύριο πρόπει τά παρουσιασθής στό τραπέζι μπροστά του. Ποιός έβρα τι βράζει στη μέση ό Σατανάς.

— Έχεις πιά να ζάνεις μένα τρελλό! Γι' αυτό λοιπόν σου προτεινω να ζάνουμε άμέσως τώρα μια έκδρομή οί δύο μας, ός τόν νησία και όταν γυρίσουμε, έγω θά προσπαθήσω, βλέποντάς τον ιδιαίτερός και ίσως πίο ήσυχο τότε, να διορθώσω ζά-πως τά πράγματα.

Ο φίλος μου δέχτηκε τη προτάση μου και άμέσως έστειλαμε ένα χωριόταμπολο στό ξενοδοχείο για να είδοποίηση να μη μ' άπεριμένουνε και να φέρω, τόν βραδινό φαγητό μας, που θά μ' ά χρησιμοποιέμε για την έκδρομή, κι έτσι, έτοιμοι, μπήκαμε στη βάρκα ενός γνωστού μας φραά. Ο άνεμος που άγρισε σέ λίγο να φουάη μας έπιτρεψε ν' άνοίξουμε τόν κανάκι της βαρζούλας και με τρετί-τρέσσους βολέτες, άράζαμε σέ μια ώρα στό φάρατ νησία που έτερετε πίσω από τόν κόβο τού χωριού.

***

Έκει, μόλις βγήκαμε, μ' ά υποδέχτηκε ό καλός μας Μπαρμπα Μπαρμ, ό μόνος που διατηρούσε κάποια ταβέρνα στό νησία αυτό, και στην αυλή της οποίας, άφου έφάγαμε και ήπιαμε καλά, έαλωθήκαμε ύστερα λιγάκι γιά να καπνίσουμε τόν τοιγαράκι μας στόν ήλιο. Ο Μπαρμπα-Μπαρμ, μ' ά παρακάλεσε και τού δώσαμε την βαρζα μας να πάη στό χωριό να φωνήση. Θά είχε περάσει έτσι μια ώρα είμαστε έαλωμένοι και μισο-νυσταγμένοι από τή ζέστη τού ήλιου όταν έβραμνα πεταχτήκαμε κι' οί δύο έαρνιασμένοι. Έμπρός μας στεζότανε ποιός νομίζεις... ό Γιατρός Μπέντελ!...

— Αι; φίλε μου... Μπορεί ός τά τώρα ν' άμπεβαλα λίγο για τη στιγμή αυτή που τόν είδα να στέχη άκίνητος άπέναντί μας, και να μ' ά κυττάξη μ' εκείνο τόν βλέμμα του... κατάλαβα πιά πως ήταν τρελλός... Τά μάτια του ήταν αναμμένα και είχαν λάμει μια παράδοξη έκφραση μίσους και είνωνείας, ή ζερώνει δε χλωμάδα που ήταν κομμένη σέ όλα τά συσπασμένα χαρακτηριστικά τού προσώπου του, προδίδαν φανερά τή άνομιαλή πνευματική του κατάσταση.

Όπως ήταν φυσικό, ή πρώτη μου σκεπή ήταν να φύγωμε, γιατί δίν μπορούσαμε ν' άντισταθώμε όλοιοι. Άλλά πού να πάμε; Άπό παντού είμαστε περικυκλωμένοι με θάλασσα και τόν νησί βρισόταν δυό μίλλια μαζουά από τήν ξηρά.

— Μη ζάνετε άδικα τόν κόπο να μου φύγετε, κύριοι, είπε κυρτάζοντας κατάματα τόν φίλο μου, ό τρελλός αυτός γιατρός. Τώρα προβλέπει όλα' και συγχρόνος βράζει από τήν τσίλη τού παντελονιού τού ένα μικρό περιστρόφο, τελευταίον συστήματος.

— Δέν μου άρέσουνε πιά οί έξηγήσεις, συνέχισε σκεδόν άμέσως. Μόνον ένα έχω να πώ άκόμα. Έκείνο που σκεπώ να ζάνω τώρα άφουά μόνον τόν φίλο σας και όχι έσάς κύριε, είπε κυρτάζοντας

έμένα με τόν ίδιο άγριοπό βλέμμα του.

Τόν κυρτούσαμε κι' οί δύο άφρονι και μαζεμμένοι ό ένας κοντά στον άλλον.

— Λοιπόν ή άπόφασίς μου έλήφθη και άκριβώς αυτό μ' έκανε να έλθω μόνος μου έως εδώ. Ο φίλος σας καταδικάστηκε στη ποινη τού θανάτου. Η έκτέλεσις θά γίνη από μένα και σ' ένα τέταρτο της ώρας. Κυρτάχτε, παρακαλώ τά όρολόγια σας, κύριοι.

***

Ο καθηγητής Μόλνεν τίναξε μια στιγμή τη στάχτη τού πούρου του στό τζάκι και συνέχισε :

— Έχω πολλά πράγματα ιδεί σ' αυτόν τόν κόσμο, μά σ' βεβαίω φίλε μου πως εκείνη τη στιγμή δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου...

«Τι γούγορα που έτρεχαν οί δείχτες τού όρολογιού μου, που άσυναίσθητα είχα βγάλεϊ και κρατούσα στά χέρια μου... Άκόμα μόλις είχα σβήσει ό τόνος της φωνής τού τρελλού γιατρός και είχαν περάσει τρία λεπτά... Ύστερα, 4, 5... 6 λεπτά. Θεέ μου! πως θά σφουδήμ έσκεπτόμουν... Γι' ά μια στιγμή τά μάτια μου έπεσαν στόν έτοιμοθάνατο φίλο μου. Ένα ρίγος διέδραμε τόν σωμα μου, μόλις άναίχρσα τά μάτια του... Η ώρα περνούσε... 9 λεπτά... ύστερα δέκα, έντεκα... ώστε σέ τέσσερα λεπτά της ώρας... Θεέ μου! τί άγονία!

Ο τρελλός κρατούσε τόν περίστροφο με άνοιχτή τήν σκανδάλη, σκοπεύοντας έτσι στό στήθος τού φίλου μου... Έτρεμαδόλόγησος και αισθανόμουν πως άκούω τούς παλμώδες της καρδιάς τού μελοθανάτου. Για μια στιγμή ζαλιστικά κι' έπεσα με τά μούτρα στό χώμα. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και ύστερα ένας άλλος, και ένας τρίτος...

Άπό τότε, έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα ήμουνα στό δωμάτιό μου στό ξενοδοχείο τού χωριού όπου με είχαν μεταφέρει...

— Και ό φίλος σου; ό Γιατρός τί έγινε; τόν σκότωσε;

— Άπό σφαίρας στην καρδιά και τήν τρίτη στό χέρι συνέχισε ό Καθηγητής, άναστενάζοντας βαθεία, όσο για τόν τρελλό δέν βρέθηκε πουθενά! Μ' ά είπαν πως έφυγε με τήν ίδια βάρκα που είχε έλθει πρός συνάντησή μας στό νησί, και τραβήξε στό άνοιχτά... Τό ίδιο βράδυ σηκώθηκε δυνατός άεραζαϊ ποιός ξέρει που θά βούλιαξε αυτός και ή βάρκα του... Άπό τήν δεσποινίδα Άδερας μόνον μάθαμε ύστερα, πως ή τρελλά αυτή τόν είχε πιάσει, από τήν ήμέρα που είχε καταλάβει πιά, πως δέν ύπρηξε καμιά έλπίς να γίνη άντρας της.

(Άπ' τόν Γερμανικό)

*

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
ΤΙ ΕΚΕΡΑΙΖΕ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ
Άπό τήν τελευταία έκδοθει-σαν τετάρτη έκδοσις της ζωής τού μυθιστοριογράφου τών παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν, τά όποια συνέγραψε ό Φέλιξ ντε Κενέλ, ένας από τούς πιο στενούς του φίλους και τούς πιο κέρδι τών έργων του διασημίου αυτού γάλλου συγγραφέως.

Ο Ιούλιος Βέρν, πριν άρχίσει να γίνετα γνωστός ως συγγραφέας εργαζότανε σ' ένα χημικιστικό γραφείο στό Παρίσι, έγραφε δέ μόνον στις ώρες της αναπαύσεως του, όταν δέν άπηχολοιέτο από τήν καθημερινή του εργασία. Έπειδή όμως δέν ήτο άκόμα διόλου γνωστός και έστερείτο τών χημικιστών μέσων για να έκδώσει τά πρώτα του έργα, είχε καταρθώσει να σχετισθή με πολλούς τραπεζίτες οί όποιοι ύστερα από πολλές παρακλήσεις τού Βέρν, επέισθησαν να τόν δανείσουν όσα χημικά έχρασιάζετο για τήν έκδοση τών πρώτων έργων του.

Έτσι ό Βέρν καρτάθωσε να βγάλη τά πρώτα μυθιστορήματα τά όποια δέν άργησαν, σέ πολύ λίγο διάστημα να τόν ζάνουν πλούσιον.

Μόνον από τόν «Μιχαήλ Στρογγόφ» ό Βέρν πραγματοποίησε καθαρά κέρδη 1 1/2 εκατομμυρίων φράγγων, άργότερα έπηκολούθησαν και άλλα έργα, που έπέφεραν σεβάστα κέρδη. Π. γ. «Ο Ρογήρος ό κατακτητής, 1.800 φράγκα κ.λ.π. κ.λ.π.

Έξ όλων όμως ή «Σφιγξ τών Πάγων» τού άπέφερε τόν μεγαλύτερον κέρδος εκ 2 1/2 εκ. φράγγων.

Α' ΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΟ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Τη νύχτα έγες, θια, όμοιά πα-
[θέρη,
λέρη ό χρόνος άκόμα είχε ζωή,
ένά θουούσε από τ' άστέρια έστρα,
στό πίο τόν τέτρο άκούατρε να πη;
Είρε ό κόσμος δικός σου' όλα ν'
[αλλάζει,
να φθείρης θια, ός βούταουν ήμπο-
[ροί,
άπόως τεταυάλλη ήμος περάζεις,
άθρη και χόρη ποτέ να μη χερεις.
Μήμη φινεκά της έαοής μου
[άγρω
σε λίγα στήρια χημικιστή έρό,
γιατί ός τήν πρώτη άράλη άνωσα
[έκείνο,
πονη και τώρα όσάν άφρηλον άγρό.
Μη με φθονιάς ούδαιαται, μεράλη
θα μείνη πάντα ή γήνη σου στη γή,
άν, ός σποδός, για τόν ζωητό κεράτι
πλήρης τού νόμου τόν σπέντι του.

Γερ. Μαρκσράς